

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **P. L.**, zastoupen JUDr. Vlastimilem Rampulou, advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 671/24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 64/17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 19. 10. 2015, č.j. 51729/2015-MZE-12151,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 19. 10. 2015, č.j. 51729/2015-MZE-12151 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 18. 5. 2015, č.j. 24529/2015-MZE-15112 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o určení správcem drobného vodního toku IDVT 10209912 nazývaného „Červený příkop“, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se opírají o nesprávné argumenty a jsou zatížena nesprávným právním hodnocením. Namítl, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že drobný vodní tok „Červený příkop“ má určeného správce, kterým je státní podnik MILNEA státní podnik v likvidaci. Uvedl, že zjistil, že dne 9. 10. 2012, tj. v průběhu insolvenčního řízení tohoto podniku, vydalo Ministerstvo zemědělství pod č.j. 1882240/2012-MZE-155112, podle kterého zánikem státního podniku

Severomoravské vodovody a kanalizace zrušením bez likvidace (ke dni 30. 6. 2006) přešla na státní podnik MILNEA správa drobných toků, kterou zaniklý státní podnik vykonával na základě určení ze dne 28. 5. 1984, č.j. 29084/OSS/84 a ze dne 29. 12. 1985, č.j. 33351/OSS/85. Namítl, že státní podnik MILNEA tak nebyl určen správcem drobného vodního toku podle ustanovení § 48 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, tak, jak to konstatoval žalovaný, ale tato správa na něj měla přejít v roce 2006. Namítal, že tento státní podnik neměl k roku 2006 a stále nemá v předmětu podnikání určenu správu vodních toků ani drobných toků. Je tak dle žalobce zřejmé, že státní podnik MILNEA není určeným správcem drobného vodního toku „Červený příkop“ v souladu s vodním zákonem. Předmětné stanovisko žalovaného ze dne 9. 10. 2012 je dle žalobce rovněž v rozporu s výkladem sekce vodního hospodářství Ministerstva zemědělství ze dne 7. 10. 2011, č.j. 179407/2011-MZE, dle kterého určením správcem drobného vodního toku vydaným rozhodnutím Ministerstva zemědělství anebo před 1. 8. 2010 jeho aktem podle ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona nepřechází na jinou osobu v případě, že fyzická nebo právnická osoba, správcem drobného vodního toku určená, zemře nebo zanikne. Namítal, že tato skutečnost nebyla ve správním řízení spolehlivě objasněna a vysvětlena, nebylo tak postaveno najisto, zda drobný vodní tok „Červený příkop“ má vůbec určeného správce. Žalobce tak zpochybnil závěr žalovaného, že žádosti nebylo možno vyhovět, protože tento drobný vodní tok již má určeného správce.

- [3] Žalobce dále namítal, že závěr žalovaného, že současný určený správce plní řádně své povinnosti podle vodního zákona, je nepravdivý. Uvedl, že samotného údajného výkonu správcovství se státní podnik MILNEA sám zřekl tím, že jeho výkon úkonem insolvenční správkyňe převedl smluvně na jiný subjekt, a to Ostravské vodárny a kanalizace a.s. Tím dle názoru žalobce obešel ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona, když zákon neumožňuje výkon správy drobného vodního toku převádět smluvně na jiné subjekty. S tímto faktem se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal.
- [4] Dále namítl, že žalovaný ve svém rozhodnutí vychází z vyjádření insolvenční správkyňe státního podniku MILNEA Mgr. G. Š., která na základě výzvy věcně a místně příslušného vodoprávního úřadu uvedla, že nesouhlasí s určením jiného správce předmětného vodního toku, přičemž však není zřejmé, z jakého důvodu vyjádřila svůj nesouhlas a jaký závěr z tohoto stanoviska žalovaný dovodil, když státní podnik MILNEA správu drobného vodního toku nevykonává. Uvedl, že toto stanoviska insolvenční správkyňe je ze dne 24. 3. 2015, kdy činila pouze úkony k uspokojení pohledávek věřitelů a tuto svou činnost ukončila dne 19. 11. 2015, kdy Městského soudu v Praze předložila konečnou zprávu s vyúčtováním odměny a hotových výdajů insolvenčního správce. Uvedl, že je evidentní, že státní podnik MILNEA s ohledem na svůj právní stav (v likvidaci a v úpadku) správu drobného vodního toku nevykonává a nebude vykonávat ani v budoucnu. Nadto není dle žalobce zřejmé, zda je insolvenční správkyňe oprávněna ve věci správy drobného vodního toku za státní podnik MILNEA v likvidaci vůbec vystupovat, když tento státní podnik má určeného likvidátora. Žalobce namítl, že ani tímto faktem se žalovaný nezabýval.
- [5] Žalobce dále namítal, že závěr žalovaného, že dospěje-li vodoprávní úřad k tomu, že není vhodné vyhovět žádosti z hlediska bezproblémové správy konkrétního drobného vodního toku, nemusí takové žádosti vyhovět, je nedůvodný a nepřezkoumatelný. Rovněž další tvrzení žalovaného, že vodoprávní úřad vyjadřuje obavu, že soukromá osoba by v komplikovaných podmínkách zastavěného území nebyla schopna správu drobného

vodního toku vykonávat stejně dobře jako dosavadní správce, postrádá dle názoru žalobce zdůvodnění. Žalobce tak shrnul, že takové závěry v sobě nesou prvky svévole.

- [6] Závěrem žaloby pak namítal, že tvrzení žalovaného, že ze žádosti nevyplývá, zda žalobce požádal i určení správy zaústěného drobného vodního toku IDVT 10218438, se nezakládá na pravdě, neboť tento drobný tok je obsažen v žádosti ze dne 27. 4. 2015 společně s drobným vodním tokem „Červený příkop“. Pokud tak měl žalovaný pochybnost o určitosti žádosti žalobce, měl být žalobce vyzván k upřesnění žádosti.
- [7] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [8] V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl její odmítnutí pro nepřípustnost, příp. zamítnutí pro nedůvodnost. K nepřípustnosti žaloby žalovaný uvedl, že podle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. lze napadnout jen úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Uvedl, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o určení správcem drobného vodního toku se zjevně nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují žalobcova práva, a to s ohledem na skutečnost, že žádný subjekt nemá právo na to být jmenován správcem drobného vodního toku.
- [9] K námitkám uplatněným v podané žalobě žalovaný uvedl, že již v odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že současný správce drobného vodního toku je právní nástupce zaniklých Severomoravských vodovodů a kanalizací Ostrava, jež byly správcem určeny na základě opatření Ministerstva lesního a vodního hospodářství ze dne 28. 5. 1984, č.j. 29048/OSS/84, a to plně v souladu s výkladem k vodnímu zákonu sekce vodního hospodářství č. 92 ze dne 7. 10. 2011. Dále uvedl, že hodnocení právního stavu stávajícího správce není relevantní s ohledem na výkon správy drobného vodního toku, která probíhá bez připomínek správce povodí, jemuž připadá dohled nad správou drobných vodních toků podle ustanovení § 48 odst. 6 vodního zákona, a bez stížností ze strany jiných subjektů. Skutečnost, že jednotlivé úkony správy drobného vodního toku vykonávají na základě soukromoprávního vztahu Ostravské vodárny a kanalizace a.s., není pro samotné řízení relevantní, jelikož nositelem povinností správce je nadále státní podnik MILNEA, přenesení vlastního výkonu povinností není vodním zákonem jakkoliv vyloučeno. Dále uvedl, že tento správce drobného vodního toku nepožádal žalovaného o zrušení svého určení, ani nejsou dány jiné důvody pro takový postup, a proto také nebylo možné vyhovět žádosti žalobce. K námitce ohledně drobného vodního toku IDVT 10218438, žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že žádosti zjevně nebylo možno vyhovět v rozsahu ani jednoho z uvedených toků, bylo by nadbytečné a v rozporu s principem hospodárnosti řízení, vyzývat žalobce k formálnímu doplnění žádosti, která stejně musela být zamítnuta.
- [10] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které k námitce nedostatku aktivní legitimace k podání žaloby uvedl, že je nepochybné, že předmětné rozhodnutí zasáhlo do právní sféry žalobce. V této souvislosti žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp.zn. 6 A 25/2002 a sp.zn. 8 As 47/2005, a shrnul, že je třeba vymezení úkonů způsobilých soudního přezkumu v první řadě podříditi kritériu, zda je předmětný úkon způsobilý zasáhnout do práv chráněných Listinou základních práv a svobod či kategorií chráněných čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. V této věci došlo k rozhodnutí o nezaložení žalobcem požadovaných práv a povinností, rozhodnutím tak došlo k zásahu do jeho právní sféry.

- [11] K věcné argumentaci žalovaného žalobce uvedl, že žalovaný žádným způsobem nevyvrátil námitku týkající se toho, že v současné době předmětný drobný vodní tok nemá zákonným způsobem stanoveného žádného správce, a tedy v tomto smyslu neexistuje ani žádná překážka pro jeho určení žalobcem. Uvedl, že hodnocení právního stavu současného správce mělo být stěžejní úvahou žalovaného, neboť se jedná o zásadní důvod k zamítnutí žádosti. Dále uvedl, že odkaz žalovaného na soukromoprávní přenos práv a povinností spojených se správce drobného vodního toku na jiný soukromý subjekt nemůže obstát. Vodní zákon jednoznačně stanovuje, kdo a za jakých podmínek je oprávněn a může tuto činnost vykonávat, přičemž vodní zákon soukromoprávní převod práv a povinností založených veřejnoprávním rozhodnutím neumožňuje a nepřipouští.
- [12] Žalovaný podal k replice žalobce dupliku, ve které uvedl, že na určení správcem neexistuje žádný právní nárok. Určení správcem vodního toku posuzováno podle svého obsahu má spíše rysy tzv. delegačního aktu a je svou povahou blízké např. sjednávání veřejnoprávní smlouvy a ve správním soudnictví tak nelze dle žalovaného přezkoumávat rozhodnutí o tom, s kým taková smlouva bude sjednána, na koho bude výkon delegován, či nabídka bude přijata. Rozhodnutí o tom, na koho se deleguje výkon funkce správce vodního toku tak nemůže dle žalovaného zasáhnout do právní sféry žalobce.
- [13] Ke zpochybnění věcné správnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že pokud určený správce drobného vodního toku státní podnik MILNEA následně přenesl výkon některých jednotlivých technických činností na jiný subjekt, nemá to žádný vliv na skutečnost, že tento státní podnik je nadále správcem předmětného drobného vodního toku.
- [14] Rozsudkem ze dne 21. 11. 2018, č.j. 6A 236/2015-39, zdejší soud podanou žalobu zamítl. Městský soud dospěl k závěru, že předmětný vodní tok měl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí řádně určeného správce (státní podnik MILNEA v likvidaci) a jeho správa probíhá bez připomínek správce povodí.
- [15] Ke kasační stížnosti žalobce byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2020, č.j. 10 As 309/2018-38, a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud uvedl, že městský soud se nevypořádal s žalobní námitkou, že podle výkladu ministerstva ze dne 7. 10. 2011 údajně nemělo určení správce drobného vodního toku přejít na jinou osobu v případě, že fyzická nebo právnická osoba, která byla určena správcem vodního toku, zemře nebo zanikne. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že tento výklad ani není součástí správního či soudního spisu. Součástí správního ani soudního spisu pak nebylo ani stanovisko či rozhodnutí ministerstva ze dne 9. 10. 2012, č.j. 1882240/2012-KZE-155112, ze kterého městský soud citoval, aniž by ve věci nařídil jednání a tento důkaz spolu s listinou předloženou žalovaným (určení správcem drobných vodních toků ze dne 28. 5. 1984) provedl. Zdejší soud tak zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost vydaného rozsudku. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že Severomoravské vodovody a kanalizace byly zrušeny bez likvidace již ke dni 30. 6. 1996 a zanikly (z obchodního rejstříku byly vymazány) dne 8. 4. 1997; zdejší soud tak uvedl v rozsudku nesprávné datum zániku tohoto subjektu. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že pro rozhodnutí ve věci samé není podstatné, že insolvenční správce MILNEA v lednu 2017 požádala ministerstvo o zrušení správcem drobných vodních toků a ke dni 16. 5. 2018 bylo skončeno insolvenční řízení s tímto státním podnikem, neboť je nutné vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. ze stavu ke dni 19. 10. 2015. Zároveň však Nejvyšší správní soud uvedl, že tato skutečnost

není bez významu, neboť městský soud podle ustanovení § 34 odst. 2 s.ř.s. nevyzval tento státní podnik, aby se vyjádřil, zda bude uplatňovat v soudním řízení práva osoby zúčastněné na řízení. Nejvyšší správní soud proto zdejšímu soudu uložil v první řadě vyrozumět subjekt, který aktuálně vykonává funkci správce toku jako případnou osobu zúčastněnou na řízení, a dále, aby nařídil jednání a doplnil dokazování o výše uvedené dokumenty a dále o rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 25. 6. 1996, č.j. 2982/96-2010/A.

- [16] Zdejší soud po vrácení věci nejprve vyrozuměl státní podnik MILNEA o probíhajícím řízení. Přípisem ze dne 29. 7. 2020 státní podnik MILNEA, zastoupen likvidátorem, oznámil, že nebude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.
- [17] Soud dále doplnil spis o všechny výše uvedené dokumenty. Dne 27. 7. 2020 bylo doručeno soudu stanovisko Ministerstva zemědělství, odboru státní správy ve vodním hospodářství a správy povodí ze dne 9. 10. 2012, č.j. 182240/2012-MZE-15112. Dne 31. 8. 2012 byl soudu doručen výklad úseku vodního hospodářství Ministerstva zemědělství ze dne 7. 10. 2011, č.j. 179407/2011-MZE. Dne 18. 9. 2020 pak bylo soudu doručeno rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 25. 6. 1996, č.j. 2982/96-2010-A. Soud si rovněž opatřil úplný výpis z obchodního rejstříku, vedeného Krajským soudem v Ostravě, oddíl AXIV, vložka 519.
- [18] K provedení důkazů nařídil soud na 7. 1. 2021 ústní jednání. Zástupce žalobce uvedl, že ani z předložených a přečtených listin nevyplývá přechod samotného správcovství předmětného vodního toku, ale pouze majetku.
- [19] Žalovaný při ústním jednání uvedl, že je třeba přihlížet k tomu, že Severomoravské vodovody a kanalizace byly určen správcem vodního toku v režimu vodního zákona, který považoval vodní tok za předmět vlastnictví a v rozhodné době bylo správcovství chápáno jako institut majetkové povahy. K výkladu ze dne 7. 10. 2011 uvedl, že se jedná o zcela jinou situaci – nástupnictví právnických osob soukromého práva.
- [20] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [21] Dne 28. 4. 2015 podal žalobce žádost o určení správcem drobného vodního toku s názvem „Červený příkop“, IDVT 1009912 a 10218438. Žalobce k podané žádosti přiložil situační výkres povodí Odry, dále stanovisko stávajícího správce drobného vodního toku státního podniku MILNEA ze dne 17. 2. 2015, stanovisko Povodí Odry ze dne 23. 10. 2014 a dále negativní vyjádření vodoprávního úřadu ze dne 21. 4. 2015. Žádost žalobce odůvodnil tím, že je majitelem pozemku, na němž se nachází koryto vodního toku Červený příkop, a některých dalších souvisejících pozemků. Uvedl, že vzhledem k situaci, kdy současným správcem je státní podnik v likvidaci, tak není dána potřebná záruka, že správa vodního toku je a bude nadále řádně vykonávána.
- [22] Rozhodnutím ze dne 18. 5. 2015, č.j. 24529/2015-MZE-15112, žalovaný žádost žalobce zamítl. V odůvodnění uvedl, že určeným správcem Červeného příkopu je na základě určení Ministerstva lesního a vodního hospodářství ze dne 28. 5. 1984, č.j. 29084/OSS/84, státní podnik MILNEA jako právní nástupce zaniklých Severomoravských vodovodů a kanalizací Ostrava. Uvedl, že v žádosti byl kromě předmětného toku Červený příkop uveden i identifikátor vodního toku IDVT 10214838, v tomto případě jde o bezejmenný tok, který je přítokem Červeného příkopu a nemá v současné době určeného správce podle ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona, což znamená, že je aplikováno ustanovení § 48

odst. 4 téhož zákona a správu vykonává správce vodního toku Červený příkop. Uvedl, že z žádosti jednoznačně nevyplývá, zda žalobce žádá i o určení správy tohoto vodního toku, když navíc je v příloženém výkresu zvýrazněn také tok IDVT 13000121. Dále uvedl, že obecně platí, že v žádosti žadatel musí jednoznačně identifikovat drobné vodní toky.

- [23] Žalovaný v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dále citoval vyjádření Povodí Odry, s.p., jako správce vodního toku, jehož je drobný vodní tok přítokem, a také vyjádření Magistrátu města Ostravy, odboru životního prostředí ze dne 21. 4. 2015. Bez ohledu na tato vyjádření žalovaný uvedl, že z ustanovení § 48 odst. 6 vodního zákona vyplývá, že odejmout správu drobného vodního toku určenému správci lze pouze, pokud určený správce neplní povinnosti podle vodního zákona nebo na výslovnou žádost určeného správce. Z doložených podkladů vyplynulo, že ani jedna tato skutečnost nenastala, a proto nemohl žalovaný žádosti vyhovět.
- [24] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 1. 6. 2015 rozklad, ve kterém uváděl obdobné námitky jako v podané žalobě.
- [25] Žalobou napadeným rozhodnutím ministra zemědělství ze dne 19. 10. 2015, č.j. 51729/2015-MZE-12151, byl rozklad žalobce zamítnut a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [26] V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministr uvedl, že stanovisko dosavadního správce předmětného drobného vodního toku, resp. jeho likvidátora, ze dne 17. 2. 2015, je souhlasné, co se týče možné změny správce drobného vodního toku. S tímto stanoviskem však za státní podnik MILNEA v likvidaci nesouhlasí jeho určený konkurzní správce Mgr. Gabriela Švecová. Naopak stanovisko příslušného správce povodí je bez námitek, a z vyjádření vodoprávního úřadu vyplynulo, že dosavadní určený správce vykonává správu bez závad, přičemž tento úřad vyjádřil obavu, že soukromá fyzická osoba by v komplikovaných podmínkách zastavěného území nebyla schopna správu tohoto drobného vodního toku vykonávat stejně dobře.
- [27] Dále uvedl, že neshledal důvod ke zrušení určeného dosavadního správce předmětného drobného vodního toku, příslušný správce povodí to ani nenavrhl. Navíc předmětný drobný vodní tok neslouží žalobci ani s jeho činností nesouvisí. Nebyly tak naplněny podmínky podle ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona. Uvedl, že správa vodních toků je nemajetkový institut a nijak nesouvisí s případným vlastnictvím pozemků tvořících koryto vodního toku nebo staveb v něm. Pokud tedy příslušný vodoprávní úřad dospěje k závěru, že vyhovění žádosti není vhodné z hlediska bezproblémové správy konkrétního drobného vodního toku, nemá povinnost takové žádosti vyhovět. Má-li tento drobný vodní tok určeného správce, takové žádosti ani nelze vyhovět. Uvedl, že jiná je situace u drobného vodního toku IDVT 10218438, kde však ze žádosti žalobce nevyplývá, zda žádá i o určení správy tohoto vodního toku.
- [28] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [29] Soud se nejprve zabýval námitkou žalovaného vznesenou v jeho písemném vyjádření k podané žalobě, tj. že je žaloba dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. nepřípustná, neboť

napadeným rozhodnutím se nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují žalobcova práva, a to s ohledem na skutečnost, že na určení správcem vodního toku není právní nárok.

[30] Soud k tomu uvádí, že je nepochybné, že na určení správcem vodního toku není právní nárok, to ovšem ještě neznamená, že z této skutečnosti lze dovodit nepřipustnost správní žaloby, neboť i v případě jiných typů rozhodnutí není dán právní nárok na kladné vyřízení (např. z daňového práva lze zmínit žádost o prominutí daně), avšak případné negativní rozhodnutí o takové žádosti do práv žadatele, stejně jako v nyní projednávaném případě, do práv žadatele a do jeho právní sféry nepochybně zasahuje. V této souvislosti lze potvrdit odkazy žalobce na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č.j. 6 A 25/2002-42, a ze dne 21. 10. 2008, č.j. 8 As 47/2005-86, které jsou na nyní projednávanou věc, zejména první uvedený judikát, zcela přílehlající a na něž si soud dovoluje v podrobnostech odkázat.

[31] Soud se proto dále mohl žalobou zabývat věcně.

[32] Podle ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona správu drobných vodních toků nebo jejich ucelených úseků jsou oprávněny vykonávat obce, jejichž územím drobné vodní toky protékají, nebo fyzické nebo právnické osoby, popřípadě organizační složky státu, jimž drobné vodní toky slouží nebo s jejichž činností souvisejí, nebo státní podniky na základě určení Ministerstvem zemědělství. O určení správcem a zrušení správcem drobného vodního toku rozhoduje Ministerstvo zemědělství na základě žádosti; to neplatí v případě určení správcem nebo zrušení správcem drobného vodního toku organizační složku státu nebo státní podnik, jehož předmětem podnikání nebo předmětem činnosti je správa drobných vodních toků. Současně s určením správcem organizační složku státu nebo státní podnik u drobného vodního toku, u kterého byla dosavadním správcem organizační složka státu nebo státní podnik, přechází z dosavadního na nového správce drobného vodního toku právo hospodaření k pozemkům s korytem takového vodního toku, vodní díla s takovým vodním tokem související a pozemky pod těmito vodními díly, pokud jsou tyto nemovitosti ve vlastnictví státu.

[33] Podle ustanovení § 48 odst. 4 téhož zákona na drobných vodních tocích, ke kterým nebyl určen správce drobného vodního toku, vykonává jejich správu správce vodního toku, jehož je drobný vodní tok přítokem, a to až do doby, než bude správce určen podle odstavce 2. To platí i v případě, je-li na drobném vodním toku, ke kterému nebyl určen správce drobného vodního toku, ucelený úsek drobného vodního toku, ke kterému byl určen správce drobného vodního toku.

[34] Podle ustanovení § 48 odst. 6 téhož zákona správce povodí vykonává dohled nad správou drobných vodních toků. Pokud správce drobného vodního toku neplní povinnosti podle tohoto zákona, může Ministerstvo zemědělství na návrh správce povodí zrušit určení správcem drobného vodního toku.

[35] V daném případě byla žádost žalobce o určení správcem drobného vodního toku správním orgánem I. stupně zamítnuta dle ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu z toho důvodu, že předmětný drobný vodní tok měl v rozhodné době určeného správce v souladu s vodním zákonem, tj. byla zjištěna skutečnost, která znemožňovala žádosti vyhovět, a proto správní orgán I. stupně neprováděl další dokazování. Z ustanovení § 48 odst. 6 vodního zákona vyplývá, že odejmout správu drobného vodního toku určenému správci lze pouze, pokud určený správce neplní povinnosti podle vodního zákona nebo na výslovnou žádost

určeného správce, přičemž taková skutečnost nebyla v průběhu řízení zjištěna. Žalovaný je oprávněn odejmout správu drobného vodního toku pouze za podmínek uvedených v ustanovení § 48 odst. 6 vodního zákona nebo na základě žádosti správce drobného vodního toku v souladu s ustanovením § 48 odst. 2 téhož zákona.

- [36] K námitce žalobce, že závěr žalovaného, že drobný vodní tok Červený příkop má určeného správce, je nesprávný, soud uvádí, že dne 9. 10. 2012 vydalo Ministerstvo zemědělství, odbor státní správy ve vodním hospodářství a správy povodí pod č.j. 1882240/2012-MZE-155112 stanovisko, ve kterém odkázalo na výklad ze dne 7. 10. 2011 s tím, že spolu s pozemky ve vlastnictví státu, resp. s právem hospodaření s nimi nebo jejich správou, přecházela před 1. 1. 2002 správa drobných vodních toků na jiné státní organizace. Ministerstvo uvedlo, že na předmětných vodních tocích vykonával správu na základě určení č.j. 29084/OSS/84 ze dne 28. 5. 1984 a č.j. 33351/OSS/85 ze dne 29. 12. 1985 státní podnik Severomoravské vodovody a kanalizace Ostrava, který zanikl ke dni 8. 4. 1997. Dále ministerstvo odkázalo na své rozhodnutí ze dne 25. 6. 1996, č.j. 2982/96-2010/A, dle kterého byl státní podnik Severomoravské vodovody a kanalizace zrušen bez likvidace ke dni 30. 6. 1996; veškerý majetek včetně práv a závazků, jiných vztahů a průmyslových práv přešel dnem 1. 7. 1996 na státní podnik MILNEA. Ministerstvo tak vyslovilo názor, že správa drobných vodních toků přešla na tento státní podnik.
- [37] Dle určení Ministerstva lesního a vodního hospodářství ČSR ze dne 28. 5. 1984, č.j. 29084/OSS/84, byly Severomoravské vodovody a kanalizace Ostrava určeny za správce vyjmenovaných drobných vodních toků, včetně Červeného potoka, a to s účinností od 1. 7. 1984.
- [38] Rozhodnutím Ministerstva zemědělství ze dne 25. 6. 1996, č.j. 2982/96-2010/A, byl v souladu s ustanovením § 15 odst. 1 zákona č. 111/1990 Sb., o státním podniku, v rozhodném znění, zrušen ke dni 30. 6. 1996 bez likvidace státní podnik Severomoravské vodovody a kanalizace a současně státní majetek, včetně práv a závazků, jiných vztahů a průmyslových práv, se kterým ke dni 30. 6. 1996 hospodařil tento státní podnik, přešel ke dni 1. 7. 1996 na státní podnik MILNEA. Tuto skutečnost potvrzuje i úplný výpis z obchodního rejstříku, který soud založil do spisu.
- [39] Ke spornému výkladu č. 92 úseku vodního hospodářství Ministerstva zemědělství ze dne 7. 10. 2011 ve věci správy drobného vodního toku po smrti či zániku osoby určené správcem soud uvádí, že závěr tohoto výkladu hovoří o tom, že „*určení správcem drobného vodního toku vydané rozhodnutím Ministerstva zemědělství anebo před 1. 8. 2010 jeho aktem podle ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona nebo podle předchozích předpisů nepřechází na jinou osobu v případě, že fyzická nebo právnická osoba, správcem drobného vodního toku určená, zemře nebo zanikne.*“ Potud by se zdál být výklad jasný a nasvědčující spíše argumentům žalobce.
- [40] Nicméně z odůvodnění tohoto výkladu vyplývají skutečnosti, kterou soud vedou k závěru, že správní orgány otázku správcovství daného vodního toku posoudily správně a v souladu se zákonem. Ve výkladu č. 92 je mimo jiné uvedeno, že určení správcem drobného vodního toku podle zákona č. 138/1973 Sb., o vodách, ústředním vodohospodářským orgánem vycházelo z tehdejší definice vodního toku v ustanovení § 31 tohoto zákona – vodní toky byly definovány jako samostatné nemovité věci, které tvořily povrchové vody trvale tekoucí po zemském povrchu mezi břehy buď v korytě přirozeném, nebo v korytě umělém, a to včetně jejich koryt. Dále je ve výkladu uvedeno, že pozemky, na nichž se

nacházela koryta vodních toků, se staly v důsledku této definice vodních toků vlastnictvím státu ke dni účinnosti tohoto zákona, tj. ke dni 1. 4. 1975, protože podle Ústavy Československé socialistické republiky byly vodní toky výhradním vlastnictvím státu. Ve výkladu je výslovně uvedeno, že „především spolu s těmito pozemky ve vlastnictví státu, respektive s právem hospodaření s nimi nebo jejich správou, přecházela správa drobných vodních toků na jiné státní organizace. V minulosti tak bylo z praktického hlediska vhodné umožnit státním podnikům a jiným tehdejším organizacím správcovství drobných vodních toků, které souvisely s jejich činností, a to včetně právního nástupnictví mezi nimi.“ Tato citace se tak výslovně týká právě projednávané věci, kdy ke dni 1. 7. 1996 dle uvedeného rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 25. 6. 1996 došlo k přechodu veškerého majetku (tj. i předmětného vodního toku), včetně práv a závazků (tj. i správcovství tohoto vodního toku) na státní podnik MILNEA.

[41] Tuto skutečnost potvrzuje další text výkladu č. 92, kde je dále uvedeno, že „po 1. 1. 2002, kdy nabyl účinnosti vodní zákon č. 254/2001 Sb. se změnila definice a pojetí vodního toku, odpadly výše uvedené důvody pro určování správcem drobných vodních toků.“ Proto ministerstvo vyslovilo svůj názor, že „při zániku či smrti správce vodního toku určeného podle ustanovení § 32 odst. 2 zákona č. 138/1973 Sb. tak správcovství na případného právního nástupce nepřechází, protože není vázáno k žádné věci – tedy k pozemkům tvořícím jeho koryto, vlastní vodní tok jako tekoucí povrchová voda není předmětem vlastnictví. V takovém případě je třeba se řídit ustanovením § 48 odst. 4 vodního zákona.“

[42] V dané věci tak soud považuje za rozhodující okamžik, kdy byl státní podnik Severomoravské vodovody a kanalizace, který vykonával správu na předmětném vodním toku od roku 1984, zrušen. Nastal-li by tento okamžik po účinnosti vodního zákona č. 254/2001 Sb., tj. po dni 1. 1. 2002, pak by v takovém případě skutečně nedošlo k přechodu správcovství drobného vodního toku, a to s ohledem na to, že toto již není vázáno k žádné věci, na rozdíl od dřívější právní úpravy (zákon č. 138/1973 Sb.). Z výše uvedených dokumentů však vyplývá, že ke zrušení státního podniku Severomoravské vodovody a kanalizace došlo ke dni 30. 6. 1996 s tím, že ke dni 1. 7. 1996 přešel veškerý jeho majetek, včetně práv a závazků na státní podnik MILNEA, tj. ještě před změnou v charakteru vodního toku, která byla provedena až vodním zákonem s účinností od 1. 1. 2002. S ohledem na to, že dřívější zákon o vodách č. 138/1973 Sb. spojoval správcovství vodního toku s jeho vlastnictvím, pak nutně muselo ke dni 1. 7. 1996 dojít spolu s přechodem vlastnictví tohoto drobného vodního toku na státní podnik MILNEA k přechodu i správcovství tohoto vodního toku na tento subjekt. Soud tak dospěl k závěru, že výklad č. 92 byl ze strany správních orgánů plně respektován. K opačnému závěru by bylo lze dojít za výše nastíněné situace, kdy by byl státní podnik, určený jako správce vodního toku dle zákona č. 138/1973 Sb., zrušen po 1. 1. 2002. Pak by skutečně k přechodu správcovství na případného právního zástupce nedošlo, resp. nemohlo dojít, což však není nyní projednávaný případ.

[43] Soud tedy i po doplnění spisového materiálu o výše uvedené listiny dospěl k závěru, že správu předmětného drobného vodního toku dle určení z roku 1984 a 1985 vykonával státní podnik Severomoravské vodovody a kanalizace, ze kterého ke dni 1. 7. 1996 řádně přešla na státní podnik MILNEA. Státní podnik MILNEA tak není přímo určeným správcem drobného vodního toku dle ustanovení § 48 odst. 2 vodního zákona, ale jeho správa na něj přešla z původního určeného správce k 1. 7. 1996.

- [44] V této souvislosti je pak dle názoru soudu zcela nerozhodné, že státní podnik MILNEA nemá v předmětu podnikání uvedenou správu vodních toků, jelikož tato skutečnost není pro faktický a právní výkon této správy jakkoli podstatná, když ji vodní zákon nevyžaduje. Soud se tak neztotožnil s žalobcovým zpochybněním, že předmětný vodní tok správce vůbec nemá, jelikož je tomu právě naopak.
- [45] K další námitce týkající se právního stavu státního podniku MILNEA, resp. smluvního převodu výkonu správy drobného vodního toku na společnost Ostravské vodárny a kanalizace, a.s., soud uvádí, že ze skutečnosti, že subjekt vykonávající správu vodního toku podle vodního toku tento soukromoprávním jednáním přenesl její výkon při současném zachování jeho práv a povinností vyplývajících mu z vodního zákona na jiný subjekt, ještě a priori nelze dovozovat, že tento subjekt správu nevykonává řádně, resp. že obchází vodní zákon či se výkonu správcovství zřekl. Dle názoru soudu je hodnocení právního stavu dosavadního správce (v likvidaci) podstatné jen do té míry, pokud není dána dostatečná záruka, že bude správa vykonávána řádně, což však není nyní projednávaný případ, neboť bylo zjištěno, že správa předmětného drobného vodního toku probíhá bez připomínek správce povodí, který dohlíží nad správou drobných vodních toků ve smyslu ustanovení § 48 odst. 6 vodního zákona, resp. bez stížností jakýchkoliv dalších subjektů. Soud tak shrnuje, že ačkoliv správce smluvně převedl výkon správy drobného vodního toku na jiný subjekt, tak nositelem práv a povinností správce dle vodního zákona je stále státní podnik MILNEA, který o zrušení svého určení nikdy žalovaného nepožádal.
- [46] Soud se dále zabýval další námitkou žalobce týkající se vyjádření insolvenční správkyne státního podniku MILNEA Mgr. G. Š., kde zpochybnil, zda je tato vůbec ve věci správy drobného vodního toku za státní podnik MILNEA v likvidaci oprávněna vystupovat, když tento podnik má určeného likvidátora.
- [47] Ze stanoviska likvidátora jednajícího za stávajícího správce drobného vodního toku státního podniku MILNEA ze dne 17. 2. 2015 vyplynulo, že tento nemá námitek proti určení žalobce správcem tak, aby nebyly blokovány všechny procesy spojené s údržbou vodního toku, a nebyl v budoucnosti znehodnocen.
- [48] Naopak insolvenční správkyne státního podniku MILNEA v likvidaci Mgr. G. Š. s tímto ve svém vyjádření ze dne 24. 3. 2015, které si k určení žalobce správcem vodního toku Červený příkop vyžádal vodoprávní úřad, nesouhlasila, když upozornila na to, že souhlas udělený ke správě vodního toku s ní nebyl ze strany likvidátora konzultován a že oprávnění s dispozicí a majetkem náležejícím do majetkové podstaty svěruje zákon insolvenčnímu správci.
- [49] Ve spise je dále obsaženo stanovisko Povodí Odry, s.p., ze dne 23. 10. 2014, které je bez námitek.
- [50] Spis obsahuje také vyjádření vodoprávního úřadu ze dne 21. 4. 2015, ze kterého vyplynulo, že dosavadní určený správce vykonává správu bez závad, přičemž tento úřad vyjádřil obavu, že soukromá fyzická osoba by v komplikovaných podmínkách zastavěného území nebyla schopna správu tohoto drobného vodního toku vykonávat stejně dobře.
- [51] V daném případě soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí sice trpí určitými vnitřními rozpory, jelikož stejně jako prvostupňové rozhodnutí konstatuje, že se v případě správcovství drobného vodního toku jedná o nemajetkový institut, na druhou stranu však žalovaný příliš nereflektoval skutečnost, že žalobcem bylo zpochybněno oprávnění

insolvenční správce v této věci za státní podnik MILNEA jednat. V daném případě však dle názoru soudu není podstatné, kdo mohl v dané věci za státní podnik MILNEA jednat, neboť z dokazování provedeného před správními orgány vyplynulo, že předmětný vodní tok určeného správce má a výkon správy vodního toku probíhá bez připomínek správce povodí.

- [52] Žalobce dále zpochybňoval závěr žalovaného, že dospěje-li vodoprávní úřad k tomu, že není vhodné vyhovět žádosti z hlediska bezproblémové správy konkrétního drobného vodního toku, nemusí takové žádosti vyhovět, přičemž dále zpochybnil také tvrzení žalovaného, že vodoprávní úřad vyjadřuje obavu, že soukromá osoba by v komplikovaných podmínkách zastavěného území nebyla schopna správu drobného vodního toku vykonávat stejně dobře jako dosavadní správce, postrádá dle názoru žalobce zdůvodnění. V daném případě toto odůvodnění napadeného rozhodnutí dle názoru soudu aprobovat lze, byť je velmi obecné a lze si jistě představit podrobnější vyjádření, a to zejména s ohledem na místní poměry. Z obsahu správních rozhodnutí však vyplývá, že k posouzení věcných důvodů žádosti vůbec nedošlo, když žádost byla zamítnuta, protože bylo zjištěno, že drobný vodní tok určeného správce má.
- [53] V poslední žalobní námitce žalobce namítal, že tvrzení žalovaného, že ze žádosti nevyplývá, zda žalobce požádal i určení správy zaústěného drobného vodního toku IDVT 10218438, se nezakládá na pravdě, neboť tento drobný tok je obsažen v žádosti ze dne 27. 4. 2015 společně s drobným vodním tokem „Červený příkop“.
- [54] V případě bezejmenného toku s identifikátorem IDVT 10214838 se jedná o přítok Červeného příkopu, kde v souladu s ustanovením § 48 odst. 4 vodního zákona, vykonával správce vodního toku Červený příkop.
- [55] Z obsahu žalobcovy žádosti ze dne 27. 4. 2015 soud zjistil, že žalobce do části „identifikátor drobného vodního toku“ uvedl tato čísla: 102 099 12 (pozn. soudu: Červený příkop) a 102 184 38. Žalobce tak uvedením tohoto identifikačního čísla drobného vodního toku vyjádřil svou vůli být určen správcem nejen pro drobný vodní tok Červený příkop, ale i pro tento jeho bezejmenný přítok, přičemž je zcela logické, že důvody pro určení správcem tohoto bezejmenného toku jsou identické jako pro určení správcem hlavního vodního toku Červený příkop. Na druhou stranu však lze konstatovat, že o předmětném drobném vodním toku (Červený příkop) nebylo věcně rozhodováno, neboť bylo zjištěno, že tento drobný vodní tok má určeného správce. Stejně tak tedy nebylo rozhodováno o drobném vodním toku č. 102 184 38, jež je přítokem hlavního vodního toku, ve vztahu ke kterému dospěl žalovaný k závěru, že má určeného správce. Tato námitka je tak dle názoru soudu irelevantní, neboť za situace, kdy bylo shledáno, že hlavní vodní tok má určeného správce, pak tento vykonává správu i na jeho přítocích.
- [56] Soud tak závěrem shrnuje, že je dle jeho názoru podstatné, že žalobce nesplňuje podmínky pro správcovství drobného vodního toku § 48 odst. 2 vodního zákona, neboť pouhá skutečnost, že je vlastníkem okolních pozemků či že mu vodní tok slouží k jeho činnosti, nezakládá právní nárok na určení správcem drobného vodního toku, neboť v daném případě správce tohoto vodního toku určen je a plní své povinnosti, čímž se žalovaný dle názoru soudu v napadeném rozhodnutí náležitě zabýval.
- [57] Soud tedy ze všech výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[58] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. ledna 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu